

Sygn. akt I UK 175/07

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania J. A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o rentę w związku z deportacją,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 października 2007 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lutego 2007 r., sygn. akt (...)

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z 21 lutego 2006 r. odmówił ubezpieczonej J. A. (ur. w 1939 r.) prawa do renty w związku z deportacją do ZSRR wobec orzeczenia komisji lekarskiej o braku związku niezdolności do pracy z deportacją.

Sąd Okręgowy w O. po opinii zespołu biegłych również nie stwierdzającej takiego związku wyrokiem z 27 czerwca 2006 r. oddalił odwołanie ubezpieczonej od decyzji organu rentowego.

Po apelacji ubezpieczonej Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie o kolejną opinię innego zespołu biegłych, który także nie stwierdził związku niezdolności do pracy z deportacją. Wyrokiem z 8 lutego 2007 r. apelacja została oddalona na

podstawie przepisów ustawy z 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego.

Skargę kasacyjną ubezpieczona oparła na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału przy ocenie opinii obu zespołów biegłych lekarzy, polegającego na nieuwzględnieniu stanowiska prof. dr. hab. A. S. w oświadczeniu skierowanym do Zarządu Głównego Sybiraków w Warszawie z 28 kwietnia 1997 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu, czy jest możliwe 50 lat po wojnie ustalenie w jakim stopniu aktualny stan zdrowia osób przebywających na przymusowych zesłaniach i deportacji w ZSRR jest wynikiem prześladowań czy chorób doznanych w czasie deportacji, a w jakim skutkiem wieku, urazów i chorób w okresie powojennym i jak w takiej sytuacji stosować wobec tych osób przepisy art. 12 ust. 1 ustawy z 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego.

Na tej podstawie skarżąca wniosła o uchylenie wyroku i przyznanie renty deportacyjnej albo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Warunkiem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wystąpienie co najmniej jednej z podstaw wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (przesłanek przedsądu).

Skarżąca wskazała na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotność zagadnienia prawnego ocenia się z uwzględnieniem jego znaczenia dla systemu prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie wystarcza więc samo twierdzenie o istnieniu takiego zagadnienia.

Przedstawione w skardze zagadnienie nie ma doniosłości prawnej z dwóch przyczyn.

Przede wszystkim żądanie odpowiedzi czy po określonym czasie możliwe jest ustalenie niezdolności do pracy jako skutku deportacji jest kwestią prawną lecz tylko w aspekcie dowodowym, dotyczącym ustalenia faktów lub oceny dowodów. Tego rodzaju zarzuty nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3

k.p.c.), stąd i postawiona kwestia nie uzasadnia twierdzenia o istnieniu istotnego zagadnienia prawnego, w tym znaczeniu też tylko o procesowym a nie materialnoprawnym charakterze. Niejako z boku tej oceny można by też zauważyć, że z racji wskazanego ograniczenia zarzut naruszenia tylko art. 233 § 1 k.p.c. nie jest przyjmowany jako wystarczająca podstawa skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 i art. 398³ § 3 k.p.c.).

Po wtóre odpowiedź na postawione zagadnienie prawne daje sama ustawa z 24 stycznia 1991 r. o kombatantach. Nie przyjęto bowiem w niej rozwiązania, które zdaje się wynikać z intencji zagadnienia, że skoro pobyt na deportacji powodował ujemne skutki u wszystkich deportowanych to świadczenia winny wynikać z faktu deportacji. Przeciwnie, ustawa o kombatantach wymaga wpierw niezdolności do pracy (inwalidztwa) i to skutkiem nie samej deportacji, lecz zranień, kontuzji bądź innych obrażeń lub chorób w związku z tym pobytom (art. 12 ust. 3).

Inaczej ujmując odpowiedź na postawione pytanie jest pozytywna i zawarta jest w samej ustawie. Wyraźnie stwierdza się w niej, że oceny wymaganego związku dokonuje się w postępowaniu dowodowym, w tym w oparciu o wiedzę medyczną (art. 12 ust. 4 ustawy).

W sprawie nie występuje więc istotne zagadnienie prawne, które uzasadniałoby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych motywów orzeczono na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.